

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **M. S.**, bytem x, zastoupený JUDr. Janem Vrbou, advokátem, se sídlem: Na Poříčí 116/5, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem: Zborovská 11, 150 21, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. SZ_178732/2013/KUSK/10, č. j. 041800/2014/KUSK,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 26. 5. 2014 žalobce napadl rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil rozhodnutí Městského úřadu Mnichovo Hradiště ze dne 18. 11. 2013, č. j. VŽP-6243/2013-39-Hor

Proti napadenému rozhodnutí žalovaný podal žalobu, ve které uvedl, že se cítí být poškozen na svých právech, neboť se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho námitkami proti rozhodnutí orgánu prvního stupně a rozhodl tak říkajíc od stolu, když neprovedl takové šetření, které by jeho závěry dostatečně odůvodňovalo, a proto nesprávný závěr žalovaného považuje za nezákonný.

Žalobce namítl, že v době správního řízení nebyl vlastníkem objektu, který je předmětem správního řízení, tzv. špýcharu. Vlastnictví špýcharu bylo nejasné a žalobce v prvostupňovém řízení nedostatečnou péči o špýchar přiznal jen proto, že v té době neměl

k dispozici potřebné podklady, ze kterých později zjistil, že vlastnictví špýcharu je nejasné. Žalobce proto tvrdil, že v předmětné době nebyl vlastníkem špýcharu a tudíž nemohl být uznán vinným z jeho neudržování.

K tvrzení žalovaného, že se žalobce ke spáchání přestupku v prvním stupni doznal, a tak se v podstatě připravil o svá práva cokoliv namítat a jeho vina je prokázána, žalobce namítl, že závěr žalovaného je zcela v rozporu s právními principy našeho právního řádu. I v trestním právu platí, že doznání obviněného nemůže být samo o sobě jediným důkazem o jeho vině a vždy je třeba nalézt i další důkazy, které by tomuto přiznání přisvědčily. Žalobce uvedl, že v předchozím řízení svou vinu přiznal pouze proto, že se domníval, že je vlastníkem špýcharu, což se později ukázalo, že není pravdou. Podle žalobce však omyl ve vlastnictví předmětného špýcharu nemůže být důkazem jeho viny. Nadto žalobce zdůraznil, že správní orgán má povinnost dostatečně zjistit potřebné skutečnosti.

Žalobce dále uvedl, že při prodeji špýcharu a dalších objektů v areálu usedlosti nechal zpracovat geometrický plán č. 160-568/2013 vypracovaný M. N., který parcely pod budovami zaměřil, a který na základě měření a šetření místě, které žalovaný neučinil, jasně ukazuje, jaké byly vlastnické vztahy k budovám, včetně špýcharu. Žalobce uvedl, že v druhé polovině roku 2013 byl vlastníkem stavební parcely č. x (zastavěná plocha a nádvoří, 955 m²), stavby č. p. x na této parcele a pozemkové parcely č. x (zahrada, 293 m²) v k. ú. H., LV č. x. Pan Ing. M. S. a paní L. S. byli vlastníky mimo jiné pozemkové parcely č. x (ostatní plocha, 259 m²), v k. ú. H., LV č. x. Ačkoliv správní orgány shodně tvrdily, že špýchar je součástí stavební parcely č. x, která byla ve vlastnictví žalobce, má žalobce za to, že špýchar nebo jeho podstatná část je součástí pozemkové parcely č. x, kterou nevlastnil. To ostatně vyplývá z geometrického plánu.

Žalobce dále namítl, že předmětný špýchar proto nebyl výhradně jeho vlastnictvím, ale byl spoluvlastněn jím a panem Ing. M. S. a paní L. S. Proto byl eventuální přestupek spáchán i dalšími dvěma osobami. Žalobce je toho názoru, že udělená pokuta by měla být spravedlivě rozdělena mezi všechny spoluvlastníky, a neměla proto postihnout jen žalobce za nečinnost všech spoluvlastníků.

Žalobce namítl, že žalovaný evidentně neprovedl žádné místní šetření a vyšel jen z podkladů, které měl k dispozici, a zcela pominul argumentaci žalobce zápisem v systému M.N., kde je špýchar správně uveden na pozemkové parcele č. x, když pouze konstatoval, že tento zápis není směrodatný.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že argumentace žalobce, že podle zápisu v systému M.N. se špýchar nachází na pozemkové parcele č. x, je lichá, neboť aplikace M.N., dostupná na webových stránkách Národního památkového ústavu, na kterou žalobce odkazuje, umožňuje nahlížení do Ústředního seznamu kulturních památek České republiky, avšak z jejích výstupů není možno dovozovat konečné závěry týkající se umístění budov a jejich vztahu k pozemkům. Ostatně na webových stránkách je uvedeno upozornění: „Zveřejňujeme otisk evidence památek vedených v Ústředním seznamu kulturních památek ČR. Upozorňujeme na to, že evidence je průběžně aktualizována a upřesňována, protože vzhledem k historii vzniku a změnách v evidenci Katastru nemovitostí obsahuje řadu nedostatků a nepřesností, jejichž napravení vyžaduje čas“. Proto nelze aplikaci považovat za jednoznačný a bezchybný seznam informací. Žalovaný však uvedl, že si přesto ověřil, zda se údaje o zmiňované nemovité věci v Katastru nemovitostí a v aplikaci M.N. shodují. Na dotaz

žalovaného, na jakých parcelních číslech se špýchar v současné době nachází, bylo zodpovězeno, že na pozemcích s parc. č. x, z čehož lze usoudit, že se špýchar nenachází pouze na pozemkové parcele č. x, jak uvedl žalobce.

Žalovaný dále uvedl, že dle listu vlastnictví x pro k. ú. H., obec Mnichovo Hradiště, stojí na stavební parcele č. x budova č. x, přičemž žádná další budova zde není uvedena. Na listu vlastnictví x pro k. ú. H., obec Mnichovo Hradiště, je uveden pozemek parc. č. x - ostatní plocha se způsobem využití manipulační plocha, přičemž není uvedena žádná stavba, jež by stála na tomto pozemku. Na kopii katastrální mapy jsou na pozemku parc. č. st. x v k. ú. H. zakresleny tři budovy, přičemž jednu z nich, nacházející se na straně pozemku, lze s nejvyšší pravděpodobností ztotožnit s předmětným špýcharem, jelikož reálně v daném místě jiná budova nestojí. Dle darovací smlouvy ze dne 26. 3. 2013, jejíž kopii žalovanému poskytl katastrální úřad, byla žalobci darována budova č. p. x, pozemek parc. č. st. x a pozemek parc. č. x vše v k. ú. H., a to s veškerým zákonným příslušenstvím, součástmi, právy a povinnostmi. Dle ust. § 121 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, platného v době spáchání přestupku žalobcem, příslušenstvím věci jsou věci, které náleží vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny k tomu, aby byly s hlavní věcí trvale užívány. Špýchar jako hospodářská budova je nepochybně příslušenstvím domu, který tak, jako v tomto případě, stojí na stejném pozemku a se kterými tvoří uzavřený, funkčně spojený areál. Proto je dle žalovaného nepochybné, že byl špýchar určen k trvalému užívání společně s tímto domem.

Žalovaný dále uvedl, že o skutečnosti, že předchozí majitelé domu byli i majiteli špýcharu, a tedy jej jako příslušenství domu darovali společně s ním žalobci, svědčí mimo jiné to, že v minulosti nikdy vlastnictví špýcharu nerozporovali a jako jeho majitelé vystupovali například v řízení před správním orgánem prvního stupně ve věci uložení opatření podle ust. § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči, jež bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 24. 4. 2012, č. j. VŽP-316/2012-25-Hor.

Žalovaný také uvedl, že žalobce se v prvoinstančním řízení, prostřednictvím svého právního zástupce, doznal ke spáchání přestupku, když uvedl, že si je vědom své viny. Teprve až v podaném odvolání namítl, že není vlastníkem předmětného špýcharu. Ačkoliv dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 v přestupkovém řízení obviněný z přestupku není vázán povinností uplatnit námitky či důkazy v určitém stádiu řízení a může tedy v odvolacím řízení tvrdit nova, je nutné posuzovat důvěryhodnost takovýchto nových tvrzení. Žalovaný má toto tvrzení za nevěrohodné, protože při posuzování věrohodnosti výpovědi osoby podezřelé ze spáchání přestupku je významným kritériem, zda osoba podezřelá ze spáchání přestupku líčí po celou dobu řízení děj konstantně a bezesporně (viz např. rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47), a žalobce skutečnost, že není vlastníkem předmětného špýcharu, prvně namítl až v podaném odvolání.

Na vysvětlenou žalovaný uvedl, že změnil výrok rozhodnutí orgánu prvního stupně, neboť v rámci řízení nebylo prokázáno, že v dané době, kdy žalobce prokazatelně nepečoval o zachování předmětného špýcharu, neudržoval jej v dobrém stavu a nechránil jej před poškozením, došlo ke zhoršení jeho stavu (který byl prokazatelně špatný již před touto dobou). Proto žalovaný změnil rozhodnutí orgánu prvního stupně tak, že ve výroku je vyjádřeno, že odvolatel neprovedl údržbu krytiny a krovu špýcharu, ani jiná přiměřená opatření proti dlouhodobému zatékání do objektu, avšak výrok již neobsahuje údaje o tom, že v důsledku uvedeného se zhoršil stav krovu objektu a deformovala se východní střešní plocha střechy špýcharu a hrozí její zřícení (což se nakonec stalo, ač tedy špýchar žalobce v současné době již nevlastní).

Na závěr žalovaný uvedl, že považuje výši pokuty za přiměřenou, a geometrický plán, kterým žalobce podpírá svou žalobní argumentaci, mohl uplatnit již v odvolacím řízení, avšak žalobce tak neučinil.

Z výše uvedených důvodů žalovaný trvá na názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými zákony a obecně závaznými právními předpisy a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup akceptovali.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 28. 3. 2013 podal žalobce spolu s Ing. M. S. a Lenkou S. návrh na vklad práva do katastru nemovitostí, neboť darovací smlouvou ze dne 26. 3. 2013 oba jmenovaní darovali žalobci stavební parcelu č. x, budovu č. p. x na ní stojící a pozemkovou parcelu č. x v k. ú. H. s veškerým zákonným příslušenstvím, součástmi, právy a povinnostmi tak, jak stojí a leží.

Dne 18. 12. 2013 byl doručen Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálnímu pracovišti Mladá Boleslav návrh na vklad práva do katastru nemovitostí, neboť žalobce uzavřel se společností R. trade s. r. o. kupní smlouvu, na základě které převedl vlastnické právo k budově č. p. x v k. ú. H.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. je vlastník kulturní památky povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Je-li kulturní památka ve státním vlastnictví, je povinností organizace, která kulturní památku spravuje nebo ji užívá nebo ji má ve vlastnictví, a jejího nadřízeného orgánu vytvářet pro plnění uvedených povinností všechny potřebné předpoklady.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb. může obecní úřad obce s rozšířenou působností uložit pokutu do výše 2.000.000,- Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu a nechrání ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením, nebo kulturní památku užívá způsobem, který neodpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu.

K argumentaci žalobce, že nebyl výlučným vlastníkem špýcharu, neboť špýchar se dle žalobcem objednaného zaměření nachází též na pozemku jiných osob, soud konstatuje, že tato okolnost je pro otázku vlastnictví špýcharu naprosto irelevantní. Skutkový děj, za který je žalobce v předmětné věci hnán k odpovědnosti, se udál před účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, tj. za účinností zákona č. 40/1964 Sb., který nechápal stavbu jako součást pozemku. Superficiální zásadu do našeho právního řádu navrátil právě až zákon č. 89/2012 Sb., a proto otázka, na čím pozemku špýchar stál, nehraje v otázce jeho vlastnictví žádnou roli.

V dané věci je rozhodné, že v době, kdy došlo k nabytí stavební parcely č. x (zastavěná plocha a nádvoří, 955 m²), stavby č. p. x na této parcele a pozemkové parcely č. x (zahrada, 293 m²) v k. ú. H. žalobcem, byl dle údajů v katastru nemovitostí špýchar evidován na pozemku stavební parcely č. x a na pozemku parc. č. x nebyla evidována žádná stavba. Darovací smlouvou ze dne 26. 3. 2013 byly žalobci darovány uvedené nemovitosti „s veškerým zákonným příslušenstvím“. Jak správně poznamenal žalovaný, podle § 121 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, jsou příslušenstvím věci ty věci, které náleží vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny k tomu, aby byly s hlavní věcí trvale užívány a špýchar jako hospodářská budova je nepochybně příslušenstvím domu, který tak, jako v tomto případě, stojí na stejném pozemku a se kterým tvoří uzavřený, funkčně spojený areál. Dle mínění soudu proto údaje katastru nemovitostí spolehlivě prokazují, že žalobci v rozhodné době náleželo vlastnické právo ke špýcharu, neboť na něj bylo jeho předchůdci převedeno darovací smlouvou spolu s věcí hlavní – domem č. p. x na stavební parcele č. x v k. ú. H.

Nadto je třeba zdůraznit, že žalovanému nelze vyčítat, že postupoval podle údajů z katastru nemovitostí, neboť výpis z katastru nemovitostí je podle § 55 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, veřejnou listinou, u které se podle ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), presumuje správnost údajů, dokud není prokázán opak. A žalobce správnost údajů v katastru nemovitostí nijak nezpochybňoval.

Soud na základě výše uvedeného konstatuje, že z údajů katastru nemovitostí vyplývá, že žalobci v rozhodné době náleželo vlastnické právo ke špýcharu, což ostatně sám potvrdil, neboť v žalobě uvedl, že „špýchar i další objekty v areálu usedlosti prodal“. Žalobce tak učinil sám svou argumentaci značně rozporuplnou a nevěrohodnou. Námitka žalobce proto není důvodná.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný „ignoroval“ odkaz žalobce na údaje z aplikace M.N., neboť z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se s touto argumentací žalobce vypořádal. Žalovaný jasně uvedl, že z výstupů aplikace není možné činit jakékoliv závěry ohledně umístění budov, neboť ty je možné bezpečně získat jen z katastru nemovitostí. Ostatně žalobce sám v žalobě uvádí, že žalovaný „tvrdil jen, že tento zápis není směrodatný“, čímž opět sám vyvrací svou námitku, v níž vytýká žalovanému pomínutí tohoto podkladu. Námitka žalobce proto není důvodná.

Pro úplnost soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný z „doznání“ žalobce při ústním jednání konaném dne 18. 12. 2013 nevyvozoval žádné závěry o vině žalobce, neboť žalovaný vycházel z toho, že „v přestupkovém řízení bylo nepochybně zjištěno, že odvolatel (pozn. soudu „žalobce“) minimálně v době mezi místním šetřením provedeným dne 3. 4. 2013 a 29. 6. 2013, kdy mu byl doručen přípis orgánu prvního stupně č. j. VŽP-6243/2013-Hor ze dne 25. 6. 2013 ve věci zahájení řízení o přestupku, neplnil povinnost ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, tedy nepečoval o zachování předmětného špýcharu, který je kulturní památkou, neudržoval jej v dobrém stavu a nechránil jej před poškozováním“. Soud považuje názor žalovaného za správný a odpovídající judikatorní praxi. V této souvislosti považuje soud za vhodné poukázat na právní větu připojenou k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2015, č. j. 11 A 307/2011 – 29, dle které „[N]aplnění znaku skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v části, kdy památka není chráněna před poškozením, ohrožením či znehodnocením, nevyžaduje aktivní činnost vlastníka památky k následku v podobě poškození. Aktivní činnost vlastníka kulturní památky je v uvedeném ustanovení vyžadována ve vztahu k požadované ochraně. Jinými slovy vlastník

nemovité kulturní památky je podle citovaného ustanovení povinen činit takové úkony, aby památku chránil před poškozením či zničením. V případě stavby je tedy povinen ji aktivně chránit tak, aby zůstala zachována, aby byla zhodnocena a aby nedocházelo ke zchátrání“. Soud proto nepovažuje námitku žalobce týkající se vycházení čistě z doznání žalobce za důvodnou.

S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl v předmětné věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. dubna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 1. 4. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).